

## huset med de nio trösklarna

huset med de nio trösklarna  
vuxet ur klippan vilken lever i havets bränningar  
talte med en av vidvinkelvråna  
en av dessa vilka lever i lä  
ty hit in i detta ödehus driver vindarna in  
ur fordom ur bortom hitom  
stränderna  
klippsprången skrudas ofta med vita anemoner  
en del kallar det skum eller fradga  
och nog ser klipporna ibland ut att vara huggtänder  
blottade käkar  
troligen är de försvarare  
en del säger att havet äter på klippan  
klipporna  
en del säger  
inte en del  
jag  
att de tager varandras hand  
och vem vet kanske är de tillsammans en sådan där  
hängbro  
vilken bär huset med de nio trösklarna

nåvälän  
nåvälän  
ännu brinner elden där i spiselkammaren  
än doftar kitteln av örterna hon lägger däri

jag minns den unga kvinnan  
hon vilken knypplade de vackra spetsarna  
spetsbårderna  
hon på vars högra axel  
spindelmor lät trådarna rinna till knypplarna knyppe dockorna  
jag minns hur knypplarna sjöng  
jag minns bårderna  
vilka är sömmade på överlakanen

vilka vilar i drömskåpet

jag minns hur hon ställdes här  
i pilträdkorgen där på andra sidan av vallgraven

hur barnet i månskärans vagga  
i sömnbladet sparkade av sig filten  
hur barnarmarna mjukt fäktade i vinden  
som om  
som  
om  
barnet tvinnade trådar  
stjärntrådar

det var i den stund månskäran i ett ögonblick skymdes av djupblå dimslöja bron fälldes ned med sjungande  
kedjor

den vilken vakar med stenarna såg korgen från tornluggens falkvingar  
var det  
en valnöt ett halvt valnötsskal  
vad var det  
så otydlig var synen  
i det ögonblick månskäran skymdes av djupblå dimslöja

månskäran strök undan slöjan  
nu lämnade han tornet  
bredde ut falkvingarna  
landade på bron över vilken han vandrade  
till barnarmarna  
vilka nu tydligt syntes fäkta i vinden

ömt lyfte han korgen till sitt bröst

månskäran omfamnade barnets ansikte

det barnet  
minns jag

hur barnet övade stegen inom vakarens ömma översyn  
hur barnet övade konsternas skönhet

lärdes av spinnerskorna trådarnas verkan

lärdes av väverskorna vävarnas mönster

det barnet minns jag

den stunden hon gavs knyppeldynan

var det havet begynte sjunga

sångerna

milda

ur djupen

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten